

บทสัมภาษณ์ ของ **มาตกร**

An Interview with
the Criminal Partial

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Queensa เขียน
พีธรางสุ์ แปล
长乐 ทาว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

บทสัมภาษณ์ของฆาตกร

Queensa เขียน พีชราวส์ แปลา

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2194-1

Interview with the Criminal

By Queensa

Copyright © 2016 Queensa

All rights reserved

Thai language copyright © 2018 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged with BBUL MEDIA

through Eric Yang Agency Inc.

ภาพปก 长乐

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เคยนึกสงสัยกันบ้างไหมว่าในความคิดของ 'ฆาตกร' นั้น มีกลไกหรือการทำงานอะไรที่บ่มเพาะให้เขากล้าลงมือฆ่าคนได้อย่างเลือดเย็นเช่นนั้น...

หลายครั้งที่พบว่าเบื้องหลังการฆาตกรรมอันสุดสะพรึงเป็นผลมาจากความไม่มั่นคงทางอารมณ์ของตัวฆาตกร ซึ่งเมื่อใคร่ครวญดูดีๆ จะพบว่าการที่พวกเขาเหล่านั้นไม่สามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองได้ ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากบาดแผลในอดีต...ภายใต้สีหน้าและอากัปกริยาแสนนิ่งเฉยของคนบางคน อาจจะมีรอยแผลเหวอหะซ่อนอยู่ก็เป็นได้ เช่นเดียวกับ 'สล็อตเตอร์ กีสเตอร์' ฆาตกรต่อเนื่องผู้โหดเหี้ยม เป็นที่น่าหวาดกลัวของผู้คน หากมองสบตากับเขาแค่ชั่ววินาที คุณอาจเห็นแค่แววตาเย็นเยียบ ไร้ซึ่งความปรานีใดๆ แต่หากมองลึกลงไปในดวงตาสีแดงสดของเขาแบบที่ 'โจนาธาน' ทำ คุณก็อาจจะสัมผัสได้ถึงความรู้สึกนึกคิด แม้กระทั่งบาดแผลที่ไม่อาจมองเห็นด้วยตาเปล่า สุดท้ายก็พบความจริงว่าเบื้องหลังพฤติกรรมอันโหดร้ายนั้นก็เพียงกลไกการป้องกันตัวเองจากความเจ็บปวดนั่นเอง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

1

การพบกัน

หนังสือที่เย็นเฉียบผุดขึ้นบริเวณหน้าผากและไหลลงมาราวกับสายฝน มือที่ถือสมุดบันทึกข่มไปด้วยหนังสือ ผมไม่ได้เต็มใจมาที่นี่ แต่ก็ต้องจำใจก้าวตามผู้คุมนักโทษที่อยู่ข้างหน้าไป

ข้างๆ ผมคือ ดร. โรเบน นักจิตวิทยาผู้มีชื่อเสียง เขาตอบโหลท์ที่กำลังสิ้นเทาของผม

"ตื่นเต้นหรือ โจนาธาน"

"แหงสิครับ อีกฝ่ายเป็นถึงนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ระดับโลก"

ผมตอบพร้อมกับพยายามบังคับตัวเองไม่ให้สั่น ไข้แล้ว ตอนนี้อยู่ที่เรือนจำแถบชานเมืองนิวยอร์ก

บั้ง

เสียงปิดประตูดังไล่หลัง ระหว่างเดินบนโถงทางเดินเสียงหัวเราะและกันด่าก็ดังมาจากห้องข้างทั้งสองฝั่ง ที่นั่นมันน่ากลัวอะไรอย่างนี้ โรเบนมองผมแล้วพยักหน้า

"ใช่แล้ว ต่อให้หมอนั้นถูกลือกุญแจแน่นอนอย่างไร ก็ต้องคอยระวังตัว อยู่เสมอและไม่เข้าใกล้มากเกินไป"

นั่นไง ผมไม่ควรมาที่นี่ตั้งแต่แรก โรเบนที่เดินอยู่ข้างๆ เป็นนักจิตวิทยาชื่อดังระดับโลกที่กำลังศึกษาเรื่องสภาพจิตใจของฆาตกร ส่วนผมเป็นนักศึกษาแสนธรรมดา เอกวรรณคดีอังกฤษ มหาวิทยาลัย N แห่งนิวยอร์ก

มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่นักศึกษามหาวิทยาลัยจะต้องมาพบฆาตกรระดับโลก

"เห็นหน้านายตอนนี้แล้วทำให้นึกถึงตอนสิบขวบที่นายถูกบูลลี่ด็อกไว้"

ผมทำหน้ามึนๆทันที โรเบนเป็นเพื่อนของพี่ชายผม ตอนสิบขวบที่ผมถูกบูลลี่ด็อกไว้ได้พี่ชายช่วยเอาไว้ แต่ผมกลัวจนฉีราด มันช่างเป็นความทรงจำอันแสนน่าอาย แต่พี่ชายกลับเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้เพื่อนตัวเองฟัง ถ้าออกไปจากที่นี่ได้อย่างปลอดภัย จะตอยหน้าพี่ชายสักหมัด

สาเหตุที่นักศึกษาแสนธรรมดาอย่างผมมาอยู่ที่นี่เป็นเพราะความตกต่ำของโลกใบนี้ ตอนนี่เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำไปทั่วโลก รายได้ต่ำสวนทางกับค่าครองชีพที่เพิ่มสูงขึ้น การเป็นนักข่าวก็ยากลำบากตามไปด้วย ผมไปสมัครเป็นนักข่าวฝึกงานตามบริษัทหนังสือพิมพ์ชื่อดังหลายที่ แต่ก็ไม่ถูกเรียกตัวโดยเหตุผลที่พวกเขาบอกกับผมก็คือ 'ประสบการณ์การทำงานไม่เพียงพอ' ก็ผมยังเรียนไม่จบ ผมจะไปสั่งสมประสบการณ์การทำงานจากที่ไหนล่ะ

แล้วในฤดูหนาวซึ่งเป็นช่วงที่ปิดเทอม บารอน พี่ชายของผมก็กลับมาจากการทำข่าวที่ตะวันออกกลาง เขาเดินเข้ามาในบ้านด้วยสภาพที่อิดโรยและมอมแมมมาก ต้องใช้เวลาหลายวันสภาพเดิมถึงจะกลับมา

บารอนเป็นคนชอบทำทนาย คราวนี้เขากำลังศึกษาเกี่ยวกับฆาตกรผู้โหดเหี้ยมนามว่า 'สล็อตเตอร์ (Slaughter) กีสเตอร์' โดยร่วมกับโรเบนเพื่อนของเขา

ให้ตายสิ กีสเตอร์เหร้อ ชาวอเมริกันทุกคนรู้จักกีสเตอร์ดี เพราะกีสเตอร์คือฆาตกรที่ฆ่าคนไปแล้วสามสิบสามคน โดยเหตุผลของการฆ่านั้นไม่มีใครรู้ เพราะกีสเตอร์ไม่เปิดปากพูดเลย นักจิตวิทยาคาดว่าจะเป็นเพราะความเกลียดชังที่มีต่อพ่อที่ทารุณแม่ หรือไม่ก็ความเกลียดชังที่มีต่อสังคม

บารอนและโรเบนต้องการสัมภาษณ์กีสเตอร์เพื่อนำมาประกอบการศึกษาหัวข้อ 'การสัมภาษณ์ฆาตกรผู้โหดเหี้ยม'

แต่! ใต้เตียงของบารอนเกิดทรยศวันนี้พอดี

'ใจ โจนานาน...!'

บารอนยื่นสมุดบันทึกให้ผมด้วยมืออันสั่นเทา ตอนที่ผมรับสมุดบันทึกเล่มนั้นมา ผมไม่รู้มาก่อนว่าเขากำลังเก็บข้อมูลคดีของกีสเตอร์

'เครื่อง... เครื่องอัดเสียงอยู่บนโต๊ะทำงาน'

'บารอน เดียวฉันจะโทรเรียกรถพยาบาลให้นะ'

ผมวางสมุดบันทึกลงแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเรียกรถพยาบาล

'เหมือนไส้ติ่งจะแตกแล้วครับ ไม่ใช่ผมครับ แต่เป็นพี่ชายผม'

'โจนธาน!!! ฉันมีแค่นายคนเดียวนะ! อ้าก!'

บารอนบิดตัวไปมาพร้อมกับพูดไม่หยุด

'มัน... มันเป็นการสัมภาษณ์ที่สำคัญมาก นายแค่เดินตามโรเบน กดอัดเสียง จุดเพิ่มเติมนิดหน่อย นายก็เคยสัมภาษณ์คนอื่นมาบ้างแล้วนี่ อ้าก! ฉันปวดจะตายอยู่แล้ว'

ถ้าปวดแบบเจี๊ยบๆ หน่อยก็จะดีมาก หนาวหุชะมัดเลย ผมหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาอีกครั้งด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยสบอารมณ์ หน้าแรกของสมุดบันทึกมีชื่อโรเบนเขียนอยู่ บารอนใช้สมุดโน้ตเล่มเดียวกันกับเพื่อนชั้นหเรอ มันดูแปลกๆ นะ ผมทำท่าจะวางมันลงบนโต๊ะอีกครั้ง

'โจนธาน...'

ผมรู้สึกได้ถึงมือที่จับข้อเท้าของผมแน่น พอก้มลงมองก็เห็นบารอนกำลังนั่งจับข้อเท้าผมไว้พลงงายหน้าขึ้นมองด้วยสายตาที่อ่อนวอน ผมพยายามสะบัดออก แต่คำพูดของเขาก็ทำให้ผมชะงัก

'ใบรับรอง ฉันจะเขียนใบรับรองให้! ฉันเป็นนักข่าวของบริษัท W นี่นา ฉันจะเขียนใบรับรองให้นายเอง!'

ผมหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาดูอีกครั้ง ก่อนหน้านั้นผมเคยขอร้องให้บารอนเขียนใบรับรองหลายครั้ง แต่เขาก็ไม่ยอมเขียนให้สักที ผมยิ้มบางๆ ที่มุมปาก

'ก็ได้ พุดแล้วห้ามกลับคำ เดียวฉันจะติดต่อหาคุณโรเบนเอง'

'โอเค...โอ้ย...'

ตอนที่บารอนพุ่งลงไปกับพื้น รถพยาบาลก็มาถึงพอดี

หลังจากนั้นผมก็รีบโทรหาโรเบนอย่างอารมณ์ดี แต่พอรู้ว่าสถานที่

ที่จะต้องไปคือเรือนจำและคนที่ผมต้องเจอคือกีสเตอร์ ผมก็ถึงกับอึ้ง ใจพี่เลว
ทำไมไม่บอกกันก่อน แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว จะทำอะไรได้ละ

"ห้องนี้ครับ"

ผู้คุมหยุดเดินแล้วหันกลับมาองด้วยสีหน้าประหม่า ห้องขังห้องนี้
ดูแตกต่างจากหลายๆ ห้องที่เดินผ่านมา ประตูล็อกดูหนามากจนทำให้ผม
ตัวสั่น

"ฉันจะเป็นคนสัมภาษณ์เอง ส่วนนายก็เช็คเครื่องอัดเสียงและจดบันทึก
เวลา สีหน้าท่าทางของเขา เอานาฬิกามารีเปล่า"

ผมยกข้อมือซ้ายที่สวมนาฬิกาข้อมือให้ดู โรเบ่นพยักหน้ารับอย่างพอใจ

"ดีมาก การพูดหรือการกระทำทุกอย่างต้องได้รับการยินยอมจาก
กีสเตอร์ก่อน อย่าพูดหรือทำอะไรเป็นการยั่วโมโหเป็นอันขาด เพราะ
กีสเตอร์เป็นมนุษย์ที่โหดเหี้ยมมาก"

"ใช่ครับ คราวที่แล้วไอ้กีสเตอร์ก็กดหูเจ้าหน้าที่ตอนกำลังควบคุมตัว
พวกผมเองยังต้องคอยระวังตัวตลอดเวลา ไม่ทราบว่าการสัมภาษณ์นี้
จุดประสงค์อะไรครับ"

ดูเหมือนว่าผู้คุมจะสงสัยในการสัมภาษณ์ครั้งนี้

"มีจุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือสังคมครับ"

คำตอบของโรเบ่นทำให้ผู้คุมยิ้มก่อนจะเดินไปที่ประตู "จะเปิดแล้ว
นะครับ" ผู้คุมค่อยๆ เปิดประตูออก แสงสว่างสอดส่องเข้ามาจนผมต้องหยีตา
ผู้คุมเดินนำผมกับโรเบ่นเข้าไปในห้องที่ตรงกลางมีลูกกรงเหล็กกั้นอยู่เพื่อ
ความปลอดภัยของผู้สัมภาษณ์

"คนสัมภาษณ์มาแล้ว"

ผู้ชายผมสีเทาคนหนึ่งนั่งก้มหน้าอยู่หลังลูกกรงเหล็ก เขาถูกมัดกับเก้าอี้
อย่างแน่นหนา แม้จะนั่งอยู่ แต่ก็รู้สึกได้ว่าเขาตัวสูงมาก

"เงยหน้าขึ้นมา กีสเตอร์"

ผู้คุมสั่งกีสเตอร์ แต่โรเบ่นยิ้มพร้อมกับยกมือให้ผู้คุมเพื่อเป็นการบอกว่า

เดี่ยวตนจะจัดการเอง ผู้คุมจึงยกไหล่แล้วก้าวไปยืนชิดผนังห้อง

"คุณก็สเตอร์ครับ"

โรเบนเรียก ผมใจเต้นรัว กีสเตอร์ยังคงก้มหน้านิ่ง จนเวลาผ่านไปหนึ่งนาที โรเบนก็เอ่ยปากอีกครั้ง

"คุณ..."

"ฮ้าก!!!"

ตึง!

ในตอนที่นั้นอยู่ๆ กีสเตอร์ก็เงยหน้าขึ้นมาแล้วเอาหัวพุ่งชนลูกกรงเหล็ก เส้นเลือดฝอยในตาแตกจนกลายเป็นสีแดงก่ำ ดวงตาคู่นั้นกำลังจ้องมาที่ผม กับโรเบน

ผมพยายามสงบใจเอาไว้ คืบนี้คงต้องฝันร้ายแน่ๆ ผมกำเครื่องอัดเสียง กับสมุดบันทึกที่อยู่ในมือแน่น

โรเบนขยับตัวเล็กน้อยก่อนจะปรับสีหน้าให้เป็นปกติ นักจิตวิทยาอย่าง เขาคงจะคุ้นเคยกับเรื่องแบบนี้ แต่สำหรับผมนั่นมันเป็นเรื่องที่ผมไม่อยากจะคุ้นเคยเอาซะเลย

"มีอะไร"

"ผมโรเบน แม็กซ์เวล นักจิตวิทยาด้านอาชญากรรมครับ"

"อ้อ คุณนักจิตวิทยา"

ดวงตาของกีสเตอร์สงบนิ่ง ผมยกสมุดบันทึกขึ้นมาบังหน้าครึ่งล่างของตัวเองเอาไว้เพราะไม่อยากให้เขาเห็นหน้าผมชัดนัก

กีสเตอร์มีใบหน้าที่หล่อเหลา ดูไม่เหมือนฆาตกรผู้โหดเหี้ยมเลยสักนิด ผมสืเทา ขนตายาว ดูอายุน้อยกว่าที่คิดเอาไว้ เขาน่าจะอายุพอๆ กันกับผมรวมๆ แล้วเขาเหมือนคนธรรมดาตามาก

กีสเตอร์เอียงคอแล้วหัวเราะเบาๆ

"คงจะมาถามเรื่องคดีละสิว่าทำไมฉันถึงทำเรื่องโหดเหี้ยมอย่างนั้น ออกากรู้ไหมยัยละ"

กีสเตอร์เน้นคำว่า 'โหดเหี้ยม' โรเบนจึงพยักหน้าเบาๆ

"ก็ประมาณนั้นครับ ผมอยากถามคุณแต่ไม่กี่คำถาม อยากเข้าใจคุณให้มากขึ้น ผมขออภัยเรื่องการสนทนาวันนี้ได้มั๊ยครับ"

"จะถามความคิดฉันเหรอ" กีสเตอร์หัวเราะอีกครั้ง จากนั้นก็ทำหน้านิ่งแล้วพูด "อยากทำอะไรก็เชิญ"

โรเบนส่งสายตามาทางผม ผมทำหน้างงเล็กน้อยก่อนจะนึกได้ว่าเครื่องอัดเสียงอยู่ในมือ ผมเดินเข้าไปใกล้ลูกกรงเหล็กแล้ววางเครื่องอัดเสียงลง

ผมเร่งมือเพราะไม่อยากให้ตัวเองเป็นที่สะดุดตาของฆาตกรโรคจิตพอติดตั้งเสร็จ ผมก็กดปุ่มบันทึก และในตอนนั้นเองที่ผมรู้สึกได้ถึงสายตาอันน่ากลัว ดวงตาแดงก่ำของกีสเตอร์กำลังจ้องมองผม ตาคู่นั้นเป็นประกายแวววาวราวกับเด็กที่ได้เห็นของเล่นใหม่ มันทำให้ผมรู้สึกกลัวมาก

"หนุ่มน้อยหน้าตาน่ารักคนนี้ยังไม่ได้แนะนำตัวเองนะ"

กีสเตอร์พูดพลางเขยิบคางมาทางผม ความกลัวทำเอาผมได้แต่ก้มหน้า

"นี่คุณโจนาธานผู้ช่วยผมในวันนี้ครับ"

โรเบนตอบคำถามนั้นแทน ความตึงเครียดปกคลุมไปทั่วห้อง ผมกำลังจะเดินกลับไปยืนที่เดิม แต่กีสเตอร์กลับส่ายหน้า

"ไม่ ฉันอยากให้เขาแนะนำตัวเอง ทำไม่ต้องแนะนำแทนด้วย หรือเขาเป็นแฟนแก"

บรรยากาศภายในห้องเย็นเฉียบจนผมตัวสั่น

"เปล่าครับ ไม่ใช่อย่างนั้น คุณโจนาธานช่วยแนะนำตัวเองด้วย"

"ผมโจนาธาน เอพริลครับ"

"เอพริล" กีสเตอร์ทวนนามสกุลของผม "เอพริล เอพริล เอพริล"

ทำไมเขาต้องทวนนามสกุลผมด้วย มันยิ่งทำให้ผมรู้สึกไม่สบายใจ แต่ตอนนั้นผมทำได้แค่ก้มหน้าหลบตาเขาเท่านั้น

"ก๊ากกกกกกก!"

อยู่ๆ กีสเตอร์ก็หัวเราะออกมาเหมือนคนบ้า ทำเอาหัวใจของผมร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่ม

"เอพริล!! เอพริล!!! นามสกุลน่ารักมาก! เหมือนกับเหยื่อคนสุดท้าย"

ของฉันเลย ท่าทางของหมอนั้นก็แบบนี้แหละ แต่หมอนี้น่ารักกว่า"

"... ผมแค่มาช่วยบันทึกเสียง ผมถูกพี่ชายส่งมาที่นี่ ได้โปรดช่วยผมด้วย

"ไหนเงยหน้าขึ้นหน่อยสิ หนุ่มน้อยผู้น่ารัก"

ผมไม่กล้าทำตามที่เขาสั่ง เพราะกลัวว่าถ้าทำแบบนี้เขาจะจำหน้าผมได้ ผมจะเงยได้ยังไง! โรเบนช่วยผมด้วย

"บอกให้เงยหน้า ไม่ได้ยินรึไง"

"..."

"โจนาธาน เอพริล ถ้าไม่ยอมให้ฉันไปหาถึงที่บ้าน ก็เงยหน้าขึ้นเดี๋ยวนี้"

คำพูดนั้นทำให้ตัวผมยั้งสั่น มือชุ่มไปด้วยเหงื่อ สันหลังเย็นวาบ ผมจึงค่อยๆ เงยหน้าขึ้นสบตากับกีสเตอร์ รู้สึกเหมือนหมอนั้นกำลังถ่ายภาพผมด้วยสายตา ผมอยากจจะร้องให้ตอนที่มองเห็นเงาตัวเองสะท้อนอยู่ในดวงตาของฆาตกร

"อา ฉันรู้แล้วว่านายเป็น..."

"พอได้แล้วกีสเตอร์" ผู้คุมพูดพร้อมกำข้อมือขึ้นจับปิ่นที่ติดอยู่ตรงเอว

"ให้ตายสิ ทำไมต้องขัดด้วยนะ" กีสเตอร์บ่นอย่างไม่สบอารมณ์

ผมลอบถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่ผู้คุมช่วยเอาไว้ แต่เดี๋ยวก่อนนะ ผู้คุมมาขัดจังหวะก่อนที่กีสเตอร์จะพูดจบได้ยังไง! เมื่อกี้เขาจะพูดว่าผมเป็นอะไรกันหรือ ตอนนี้อยู่ในหัวของผมจินตนาการไปต่างๆ นานา

จินตนาการแรก กีสเตอร์ส่งยิ้มเหมือนเด็กน้อยมาให้ ผมสืบทาสว่างพลิวตามลม ดวงตาประกายสีแดงเปี่ยมด้วยความยินดี ก่อนจะพูดว่า 'อา ฉันรู้แล้วว่านายเป็น...เพื่อนใหม่!'

คิดอะไรบ้าๆ เพื่อนใหม่อย่างสลอเตอร์ กีสเตอร์ไม่เอาเด็ดขาด ผมสะบัดหัวไล่ความคิดนั้น

จินตนาการที่สอง กีสเตอร์หัวเราะฮาๆ ใส่ผม ดวงตานั้นหม่นหมองราวกับจมอยู่ในความมืดมิด 'อา ฉันรู้แล้ว! ว่านายเป็นเหยื่อรายใหม่ของฉัน! ต่อไปก็เอพริล! ฮีๆ โชคดีจริงๆ ที่มาเจอเหยื่อรายที่สามสิบสี่ที่นี่!'

เวรเขี้ย คนอย่างกีสเตอร์ต้องพูดประโยคนี้แน่ๆ

กีสเตอร์ก็มหันดาลงอีกครั้ง แต่สายตายังเหลือบมองผมพร้อมกับจี้ปากแข็งๆ

"นานๆ จะได้เล่นกับคนน่ารัก ขอเวลาอยู่กับแค่สองคนก็ไม่ได้"

"ตอนนี้เป็นเวลาสัมภาษณ์" ผู้คุมบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง กีสเตอร์จึงถอนหายใจเบาๆ สายตาที่เย็นเยียบเหมือนน้ำฝนของเขาจ้องมองบนโต๊ะอย่างเลื่อนลอย

"น่าเบื่อจริงๆ"

"ฉันจะเริ่มสัมภาษณ์ต่อนะครับ" โรเบินขยิบโอกาสที่กีสเตอร์ดูสงบลงถามอีกครั้ง แต่กีสเตอร์ไม่พอใจ

"ฉันไม่คิดจะตอบคำถามที่ซัดคู้ยเรื่องในอดีตของฉัน เพราะผลงานเหล่านั้นมันเสร็จสมบูรณ์หมดแล้ว"

โรเบินรู้ว่า 'ผลงาน' ที่กีสเตอร์พูดถึงคือเหยื่อผู้นำสงสาร แม้กีสเตอร์จะพูดดักเอาไว้ก่อน แต่โรเบนก็ยังจะพยายามชักใช้อดีตของกีสเตอร์ต่อทั้งความรู้สึกตอนสังหาร และการกระทำที่เคยทำในอดีต กีสเตอร์ได้แต่ทำเสียงขึ้นจมูกเมื่อโรเบนถามถึงเรื่องสมัยเด็ก และหัวเราะอย่างวิกลจริตเมื่อโรเบนถามเกี่ยวกับการฆาตกรรม

แต่โรเบนไม่ยอมแพ้ ยังคงเดินหน้าสัมภาษณ์ต่อไป มันไม่ง่ายที่จะรักษาท่าทางให้สุภาพเมื่อต้องเผชิญหน้ากับฆาตกรโรคจิต แต่โรเบนก็ต้องอดทน ส่วนผมก็เอาแต่ก้มหน้ามองสมุดบันทึกที่บารอนให้มา คำถามที่บารอนกับโรเบนลิสต์ไว้เพื่อสัมภาษณ์กีสเตอร์ค่อยๆ ถูกถามออกมาจนหมด แต่กีสเตอร์กลับตอบแค่เฉพาะหัวข้อที่อยากจะตอบเท่านั้น

โรเบนถอนหายใจเบาๆ แล้วยิ้ม

"ถ้านั่นคำถามสุดท้าย"

"อะไร"

"คำถามสุดท้าย เมื่อกี้คุณบอกว่าเหยื่อรายที่สามสิบสามเหมือนอะไรนะครับ"

"หมากฝรั่งที่เคี้ยวแล้วถุยทิ้ง"

พูดจบก็สเตอร์ก็หัวเราะร่วน โรเบนจึงส่ายหน้าเบาๆ

"วิธีการฆ่าเหยื่อคนสุดท้ายนั้นแตกต่างจากเหยื่อสามสิบสองคนก่อนหน้านี้
ทำไมคุณถึงได้เปลี่ยนวิธีการฆ่าล่ะครับ"

ก็สเตอร์หยุดหัวเราะแล้วเอียงคอมองโรเบน แววตาของเขาดำดิ่งและ
แดงวาวขึ้นกว่าเดิม

"นี่ ฉันบอกไปชัดเจนแล้วไงว่าจะไม่ตอบคำถามแบบนี้"

โรเบนรีบขอโทษ เขารักษากฎข้อที่หนึ่ง นั่นคือไม่ยั่วโมโหผู้กระทำผิด
ตามที่ได้เตือนผมในตอนแรก

"ถ้าทำให้ไม่พอใจก็ขอโทษด้วยครับ"

"ใช่ ไม่พอใจมาก งั้นฉันถามกลับบ้างได้มั้ย" ก็สเตอร์คำรามพลางจ้อง
โรเบนราวกับจะจับกิน "ต้องการอะไรจากการสัมภาษณ์นี้"

"...ผม"

ก็สเตอร์เอาหัวฟงชนลูกกรงอีกครั้ง ผมตกใจจนสมุดบนทีกเกือบร่วง
จากมือ หมอนี่มันโรคจิต มองแค่หน้าตาที่หล่อเหลาภายนอกไม่ได้จริงๆ

"หุบปาก!!! นึกว่าฉันไม่รู้รีไร้ง ฉันรู้้อยู่แล้วว่าแกอยากเจอฉันทำไม
แกแค่อยากแน่ใจว่าฉันเป็นบ้า ก็เลยพูดตืดฉันเพื่อจะตรวจสอบสาเหตุที่ทำให้
ฉันเป็นบ้า แล้วเอาไปรายงานเป็นบทความ คนก็จะลุกฮือ ต้องแก้กฎหมาย
ต้องสร้างสวนสาธารณะอีกหน่อย ต้องเปลี่ยนหลักสูตรการศึกษา บลาๆ..."

โรเบนทำท่าเหมือนอยากจะพูดอะไร แต่ก็ปิดปากเงียบ ก็สเตอร์จึง
พูดต่ออย่างบ้าคลั่ง

"จะบอกให้ว่าทำไมฉันถึงถูกจับมาที่นี่ ฉันแค่ทำ 'สิ่งที่อยากทำ' ก็แค่นั้น
ดีอกเตอร์โรเบนเคยตกปลาใต้น้ำแข็งมั๊ย ถ้าเคยทำไม่ถึงทำละ ความทรงจำที่
แอบซ่อนสมัยห้าขวบมันเรียกร้องให้ทำอย่างช่วยไม่ได้ใช่มั๊ยละ ใช่ ทำเพราะ
แค่อยากทำ!"

"..."

ก็สเตอร์หันหน้าผากับลูกกรงพร้อมคำรามลั่น ดวงตาสีแดงสดที่
เกรี้ยวกราดกำลังจ้องมองผ่านซี่ลูกกรง

"ฉันอยากทำก็เลยทำ แค่นั้น ที่นี้เข้าใจแล้วใช่ไหม ไอ้ด็อกเตอร์โง่"

"...เข้าใจแล้วครับ"

โรเบนหน้าบึ้งไปครู่หนึ่ง แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพเขาจึงรีบปรับสีหน้า และยิ้มออกมาได้

"คราวหน้าถ้ามีโอกาส ผมจะกลับมาพร้อมคำถามที่น่าสนใจกว่านี้ละครับ"

คำพูดที่แสดงถึงการสิ้นสุดการสัมภาษณ์ทำให้แวตตาของกิสเตอร์สงบลงด้วยความพอใจ และตอบออกมาอย่างเบือหน่าย

"ตามใจ"

ท่าเอนหลังพิงเก้าอี้ของเขาดูเหมือนเด็กชายที่เบื่อเสียงบ่นให้อ่านหนังสือเรียน

หมอนี่คือมนุษย์ที่ทำร้ายมนุษย์ ผมไม่มีทางที่จะเข้าใจจิตใจของคนพวกนี้ กิสเตอร์มองผมอีกครั้งเหมือนมีอะไรจะพูด ผมจึงรีบลุกขึ้นตามโรเบนทันที

"ขอบคุณที่ให้สัมภาษณ์นะครับ"

ก่อนออกมาโรเบนยังมีอารมณ์กล่าวลาอย่างสุภาพ ต่างจากผมที่อยากจะออกไปจากที่นี้ใจแทบขาด

แต่ความอยากรู้อยากเห็นกระตุ้นให้ผมหันกลับไปมองเป็นครั้งสุดท้าย กิสเตอร์กำลังนั่งมองลูกทรงด้วยสีหน้าว่างเปล่า ดวงตาสีแดงสดคู่นั้นช่างดูอึ้งว่าง

แต่แล้วเขาก็ขยับราวกับรู้ตัวว่ามีคนจ้องมองอยู่ ผมจึงรีบวิ่งออกมา ก่อนที่เขาจะสบตากับผม ได้โปรดขอให้เขาลืมผมไปด้วยเถอะ!

โรเบนแหวะคุยกับฝ่ายธุรการสักพัก กว่าจะเสร็จและออกมาจากเรือนจำห้องพักก็ถูกย้อมเป็นสีส้มแล้ว

ผมสุดหัวใจเข้าปอดลึกๆ ความรู้สึกเหมือนตกอยู่ในความมืดมิดมาเนิ่นนานและต้องการอากาศบริสุทธิ์เมื่อออกมาสู่โลกภายนอก โรเบนเดินตามมาจับไหล่ผมพร้อมกับมองด้วยสายตาเป็นห่วง

"คงกลัวมากสินะ ขอโทษที่เมื่อก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย"

"เอ่อ ไม่เป็นไรครับ ผมตกใจเลยทำอะไรไม่ถูก"

"ไม่หรอก ในสถานการณ์แบบนี้การอยู่เฉยๆ นั้นดีที่สุดแล้ว ฉันเห็นสิ่งที่นายจดบันทึกแล้ว ทำได้ดีมาก วันนี้นายช่วยฉันได้เยอะเลย"

โรเบนบีบไหล่พร้อมกับส่งยิ้มให้ ผมรู้สึกซาบซึ้งเหมือนได้รับรางวัลตอบแทนความเครียดที่เพิ่งเผชิญมา

"ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ ที่ผมทำไปก็เพราะหวังใบรับรองจากบารอนด้วย"

ใช่ ใบรับรองสำหรับผม แม้สล็อตเตอร์ ก็สล็อตเตอร์จะเห็นหน้าผมแล้ว แต่ความทรงจำของคนเรามันซับซ้อนวุ่นวาย อีกไม่นานเขาก็คงจะลืมหน้าผมและด้วยความผิดฐานฆ่าเหยื่อสามสิบสามราย เขาไม่มีทางออกจากคุกที่ระบอบความปลอดภัยแน่นหนาขนาดนั้นได้ก่อนผมตายแน่ๆ ดังนั้นผมจึงปลอดภัยจากเขาแน่นอน

ตอนนี้สีหน้าของผมกลับมาเป็นปกติแล้ว แต่โรเบนกลับมองผมด้วยสายตางุนงง

"ใบรับรองเหรอ"

"บารอนบอกว่าจะเขียนให้ครับ เขาเป็นถึงนักข่าวของ W ก็น่าจะมีวงกว้างพอดู"

โรเบนตอบซ้ำๆ รวากับนี่อะไรอยู่ "อืม... ใบรับรอง ถ้าได้มาก็คงจะช่วยให้ได้มาก"

"ไม่ใช่แค่ช่วยธรรมดา นะครับ แต่มันไม่ต่างกับการให้ผมได้งานเลยแหละ!"

บารอนเป็นนักข่าวชื่อดังของบริษัท W ใบรับรองจากเขาจึงเป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือมาก บวกกับการได้มาช่วยสัมภาษณ์ในวันนี้ทำให้ผมยิ่งมั่นใจว่าจะช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือ ไม่นานผมอาจจะได้ทำงานเป็นนักข่าวฝึกหัดของบริษัท W ช่วงปิดเทอมหน้าร้อนนี้ก็ได้

โรเบนอีกอกพร้อมมองผมด้วยแววตาสงสาร

"คือบารอนคงจะทำแบบนั้นได้ถ้ายังทำงานอยู่ที่ W"

"ว่าไงนะครับ"

ผมตัวแข็งที่อู๋ ลู็สึกหน้าแตกเป็นเสียงๆ รวากับ ดร. โรเบนผู้ชาญฉลาด ใช้ค้อนทุบผมที่แข็งเป็นรูปปั้นหินอย่างโหดร้าย

"ตอนนี้บารอนเป็นพีร์แลนซ์ เขาออกจากบริษัทแล้ว"

คำพูดนั้นทำเอาจิตใจที่ผมพยายามประคับประคองเอาไว้อย่างยากเย็น พังครืน ผมกำหมัดแน่นก่อนจะระเบิดเสียงดังออกไป

"เวรเขี่ย!!! ไอ้พีร์บ้า!!!! อ้ากกกก!!!!"

ผมเป็นบ้ายิ่งกว่ากีสเตอร์เมื่อกั้ชะอีก หลังจากพ่นคำดำทั้งหมดออกไป ก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรหาบารอน

วันนี้บารอนไปนอนให้หมอมผ่าตัดได้อย่างสบายใจ ในขณะที่ผมต้องมาเผชิญหน้ากับฆาตกรโรคจิตในเรือนจำ แต่ปลายสายกลับเป็นน้ำเสียงนุ่มนวลของแม่ที่คงจะตามไปโรงพยาบาลที่หลังบอกว่าบารอนกำลังหลับอยู่

"ผมจะไปถอดเครื่องช่วยหายใจทิ้งซะ"

"โจนาธาน... ผ่าตัดไส้ติ่งไม่ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ" โรเบนเอ่ยปลอบโยนผมที่กำลังเดือดดาล

"..."

สรุปผมต้องจบสิ้นปิดเทอมฤดูหนาวและกลับไปมหาวิทยาลัยมือเปล่า สินะ สวัสดิ์ปีสี่ ยินดีที่ได้รู้จัก ผมชื่อโจนาธาน นักข่าวฝึกงานที่ไม่มีประสบการณ์อะไรเลย บ้าชิบ

"แท็กซี!!!!"

ผมเรียกแท็กซีเพื่อไปโรงพยาบาล Y ที่บารอนรักษาตัวอยู่ พอแท็กซีสี่เหลืองเข้ามาจอด ผมก็กระซอกประตูเปิดอย่างไม่ลังเล บารอนอาจจะกำลังหลับอยู่อย่างที่แม่บอก แต่ยังไงก็ขอไปดูใบหน้าที่ไม่มียางอายุของบารอนให้เต็มตาสักหน่อย

โรเบนสายหัวพลางยื่นค่าแท็กซีให้ผม

"โจนาธาน ขอโทษแทนบารอนด้วยนะ"

โรเบนพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ผมเห็นความสับสนในแววตาของเขา

"ฉันเองก็ไม่วู้ว่าทำไมบารอนถึงได้ทำแบบนี้"

โรเบนพิมพ์าราวกับพูดกับตัวเอง

"จะไปหรือไม่ไปครับ" คนขับแท็กซี่หันมาถามอย่างหงุดหงิด โรเบนจึงปล่อยมือจากประตูรถแท็กซี่

"อ้อ เดียวก่อน โจนาราน"

โรเบนหยิบนามบัตรจากกระเป๋าเสื้อยื่นมาให้ ผมเงยหน้ามองเขาแล้วรับมาอย่างไม่ได้ใส่ใจนัก

"มีอะไรก็ติดต่อมานะ ฉันอาจจะพอช่วยได้"

ผมสื่อน้ำตาลที่ถูกจัดทรงอย่างสุภาพเรียบร้อยของเขาพลิวตามแรงลม ผมจ้องนัยน์ตาสีเขียวของเขาแล้วก็ได้รับรู้ความจริงว่าโรเบนเป็นหนุ่มรูปงามกว่าที่คิด ถ้ายืนคู่กับบารอน บารอนคงเทียบไม่ติดเลย

ผมเก็บนามบัตรใส่กระเป๋าและก้มศีรษะเป็นการขอบคุณ โรเบนเป็นนักจิตวิทยาด้านอาชญากรรม พอช่วงปิดเทอมฤดูหนาวสิ้นสุดลง ผมก็ต้องกลับไปเรียน ปลูกปล้ำกับรายงาน คงไม่มีเรื่องให้ติดต่อเขาอีก แม้จะเจอกันไม่กี่ครั้งแต่ก็ขอบคุณที่เขาใส่ใจผม

ที่ผ่านมาผมเคยเจอโรเบนแบบผ่านๆ แค่มื่อกี้ครั้ง ครั้งนี้ถือเป็นครั้งแรกที่ได้พูดคุยกันแบบจริงจัง ซึ่งผมรู้สึกได้ว่าเขาเป็นคนที่สุภาพมาก และได้แต่สงสัยว่าทำไมคนแบบนี้ถึงได้มาเป็นเพื่อนกับพี่ชายของผมได้นะ

"แล้วเจอกัน" โรเบนพูดแล้วปิดประตูรถแท็กซี่ให้

"ครับ แล้วเจอกัน" ผมกล่าวลาพร้อมโบกมือ ทันทีที่บตสนทนาสิ้นสุดลง แท็กซี่ก็ออกรถ ผมเอนหลังพิงเบาะแล้วมองวิวเบื้องหน้า พลันคิดขึ้นได้ว่าโรเบนผู้แสนสุภาพอาจจะมองตามมาอยู่ ผมจึงหันกลับไปมอง

โรเบนกำลังก้มลงหยิบกระเป๋าที่วางอยู่บนพื้น เขาเป็นคนที่สุภาพจริงๆ ดุยงั๊งก็ไม่นำมาคบกับบารอนได้ แต่แล้วอู้อยู่ๆ โบนหน้าที่ยิ้มแย้มของโรเบนก็เปลี่ยนเป็นบูดบึ้ง ก่อนจะเร่งฝีเท้าแล้วเดินหายไป

"เป็นอะไรของเขานะ"

ผมเอียงคอสงสัย นึกว่าจะเป็นคนที่มีแต่ภาพที่สุภาพนุ่มนวล แต่กลับทำหน้าบูดบึ้งเป็นด้วย

"ยังงี้ก็ไม่เกี่ยวกับเรานี้อะ"

ผมยกไหล่แล้วหลับตาลง เรือนจำ N ที่อยู่ชานเมืองนั้นห่างจากโรงพยาบาล Y พอสมควร และหลังจากนี้ผมคงต้องใช้พลังมากมายในการบีบบังคับให้บารอนรับสารภาพ ผมของีบเอาแรงก่อนก็แล้วกัน

ครอก

บารอนกำลังนอนหลับหน้าพริ้มอยู่ในห้องเดี่ยว ผมสีแดงกระเซอะกระเซิงชนตาคานาทำให้เกิดเงาใต้ดวงตาที่ปิดสนิท

ครอก

เสียงกรนดังขึ้นอีกครั้ง หน้าอกของบารอนขยับขึ้นลงตามจังหวะการหายใจ ท่าทางนั้นดูสบายมากทั้งที่เพิ่งส่งน้องไปหานักโทษอุกฉกรรจ์ด้วยคำโกหกแสนหวาน มีขอวผมกำหมัดแน่น ส่วนมือซ้ายจับสมุดบันทึกในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต

"วันนี้หมอบอกให้พักนอน"

แม้ที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่บนเก้าอี้ตัวนุ่มหันมาบอกเบาๆ ผมหันไปสบตาแม่ นัยน์ตาคู่นั้นกำลังบอกว่า 'อย่าทำอะไรไร้สาระเป็นอันขาด' ผมจึงคลายกำปั้นพร้อมกับทำหน้ามุ่ม

"แม่เห็นบนโต๊ะทำงานของบารอนมีيارะจับประสาธต์ด้วย โจนารานลูกพอรู้หรือเปล่าว่าบารอนเขามีเรื่องเครียดอะไร"

วันนี้บารอนโกหกน้องได้ชั่วร้ายมาก ผมนี่อยากจะฟ้องแม่เต็มแก่ แต่ความคิดนั้นก็แวบผ่านเข้ามาในหัว บารอนออกจากบริษัทและตามสืบคดีของกิสเตอร์ ที่บารอนเครียดอาจจะเป็นเพราะ 'การสืบข้อมูลคดีของกิสเตอร์' หรือไม่กี่เรื่องที่เสียตำแหน่งดีๆ ในที่ทำงาน

ผมหันไปมองหน้าบารอน ไม่สามารถอ่านอะไรจากดวงตาที่กำลังหลับไหลคู่ นั้นได้ กลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ของโรงพยาบาลลอยมาเตะจมูก ผมพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ การทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลยน่าจะดีกว่า การไม่รู้แล้วเดามั่ว

ถ้าความรู้สึกของผมถูก บารอนต้องกำลังปิดบังอะไรอยู่แน่
"ถึงแหละครับ ชอบทำอะไรลึ้นคิดถึงได้เครียดแบบนี้ บารอนเป็นคน
แบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

"โจนาธาน พูดถึงบารอนดีๆ ไม่ได้หรือไง"

แม่พูดปราม แต่ผมยกไหล่

"ถ้าแม่รู้ว่าวันนี้เขาทำอะไรไว้กับผม แม่อาจจะเป็นลมเลยก็ได้"

แม่รู้จักนิสัยของบารอนดี เพราะแม่ต้องเป็นคนเข้ามาห้ามการทะเลาะกัน
ของเราสองพี่น้องเสมอ แม่ส่งสายตามาห้ามก่อนจะปิดหนังสือแล้วลุกขึ้น

แม่ลังานเพื่อมาดูแลบารอน และตอนนี้ก็ได้เวลาที่แม่ต้องกลับไป
ทำงานแล้ว แม่ใส่เสื้อโค้ตและหันมาฝากฝังกับผม

"ยังงี้ก็ดูแลบารอนด้วย เขาชอบเอาภาวะที่ไม่ใช่ของตัวเองมาแบกไว้"

"ผมไม่เห็นจะรู้สึกแบบนี้"

แม่หัวเราะเบาๆ

"ยังงี้ลูกก็เป็นน้อง"

แล้วประตูห้องผู้ป่วยก็ปิดลง ผมถอนหายใจ มองบารอนที่กำลังหลับ
อย่างสงบเสียงมออยู่บนเตียงท่ามกลางเสียงวุ่นวายในโรงพยาบาลที่ตั้งมาจาก
ที่ไกลๆ

"รีบตื่นขึ้นมาได้แล้วไอ้พี่เฮงชวย"

ผมบ่นด้วยความหงุดหงิด เสียงของผมดังขึ้นเบาๆ ก่อนจะจางหายไป
ผมเดินไปหยิบเสื้อโค้ตสีดำของบารอนที่พับวางไว้ตรงมุมห้องออกมาดู แล้ว
ความลึกลับในกระเป๋าเสื้อ

สิ่งที่ได้ออกมามีแต่ของไร้สาระอย่างใบเสร็จของร้านสะดวกซื้อ คนบ้า
อะไรพกขยะไว้ในกระเป๋าเสื้อโค้ต แต่ขณะที่กำลังจะเอาเสื้อไปวางคืนที่เดิม
มือของผมก็จับไปโดนอะไรบางอย่าง

"ฮะ สมุดบันทึกอีกแล้ว ตอนนี่ไม่ได้เป็นนักข่าวแล้วไม่ใช่หรือ พก
สมุดบันทึกทำไมตั้งเยอะแยะ"

สมุดบันทึกสีดำเล่มนี้น่าจะถูกใช้จนเย็น หรือไม่ก็ถูกวางทิ้งไว้โดย

ไม่แยะแยะเสียนาน แถมยังมีร่องรอยฉีกขาดอีก ผมกางสมุดบันทึกที่เก่าคร่ำคร่า ออกดู ในตอนนั้นเองที่รูปอันน่าสยดสยองปรากฏขึ้นและทำให้ผมตกใจ จนทำสมุดบันทึกร่วงหล่นจากมือ

"เหวอ!! นี่มันอะไรกันเนี่ย!!"

ผมชนลุกไปทั้งตัว ในสมุดมีรูปภาพอันน่าเวทนาของเหยื่อที่สันนิษฐานว่าน่าจะถูกฆาตกรรมอยู่

หรือจะเป็นรูปเหยื่อที่ถูกกีสเตอร์ฆ่า ผมจำข่าวที่เคยอ่านได้ กีสเตอร์ฆ่าเหยื่อโดยใช้ขวานจามหัว การได้เห็นภาพจริงสยดสยองกว่าที่ได้ยินมา มากมายนัก แม้จะเห็นเพียงแวบเดียว แต่ภาพมันก็ยังติดตา

ผมหันไปมองบาร์อนที่กำลังนอนอยู่อีกครั้ง นี่อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ บาร์อนเครียดก็ได้ ผมยกมือขึ้นทาบอก หัวใจเต้นรัวกับภาพสยดสยองที่เพิ่ง ได้เห็น อยู่ๆ ลมหายใจก็เกิดติดขัด ตั้งแต่ปีที่แล้วแล้วที่ผมเริ่มมีอาการแปลกๆ ทุกครั้งที่ได้เห็นภาพสยดสยองผมจะเก็บไปฝันร้ายเสมอ

คืนนี้ผมต้องฝันร้ายแน่ๆ

ผมตัดสินใจเลื่อนการถามความจริงจากบาร์อนไว้วันหลัง ความเหนื่อยล้า ที่สะสมมาตั้งแต่ตอนกลางวันทำให้ผมยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเอง หลังจากเผชิญหน้ากับฆาตกรโรคจิตแล้วยังต้องมาเห็นรูปภาพสยดสยองของเหยื่อ ผู้น่าสงสารอีก มันเป็นเรื่องที่เสียสุขภาพจิตเอามากๆ

ภาพตอนที่กีสเตอร์พิมพ์ชื่อผมผุดเข้ามาในสมองอีกครั้ง ผมตัวสั่น ขึ้นมาทันที ไม่มีอะไรรอก่อน กีสเตอร์ถูกขังอยู่ในเรือนจำ ไม่มีทางออกมา ได้ตลอดชีวิต ไม่เป็นไร เราจะไม่เป็นไร

ผมยื่นมือไปจับลูกบิดประตูห้องพักผู้ป่วย คิดว่าคงไม่จำเป็นต้องมีใคร อยู่เฝ้าบาร์อน เพราะตอนนี้ผมเองก็อยากจะพักผ่อนเหมือนกัน ผมเปิดประตู ก่อนจะวิ่งหนีออกมา

รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างที่หนักลัวลื้อตามอยู่ด้านหลัง

กีสเตอร์หลับตาลง ภายในห้องขังของนักโทษอุกฉกรรจ์นั้นมีเดือน

ไม่มีหน้าต่างสักบาน นอกจากช่วงเวลาเปลี่ยนเวรของผู้คุมแล้ว ที่นี้เงียบกริบราวกับไร้ซึ่งสิ่งมีชีวิต กีสเตอร์แลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผากให้ชุ่มชื้น ดวงตาสีแดงเป็นประกายในความมืด

"เอพริล"

กีสเตอร์ควานหาบางอย่าง ห้องข้างเดี่ยวยมีเขาอยู่เพียงลำพังเขาจึงเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ อย่างน้อยในนี้เขาก็เป็นนักโทษตัวอย่าง ยกเว้นเรื่องที่เคยก่อวีรกรรมกั้ดผู้คุมและทำนักโทษคนหนึ่งพิการเพราะคิดจะมาตั้งตนเป็นหัวหน้าเขา

เขาล้วงลงไปในฟูกนอนที่ขาดวิน หยิบเศษกระเบื้องเล็กแหลมออกมา แล้วเรียกชื่อนั้นอีกครั้ง

"โจนาธาน เอพริล"

เขาตื่นตื่นอย่างเห็นได้ชัด แล้วมือที่ขาวและเรียวยาวของเขาก็ลากเขียนชื่อนั้นบนผนังห้องข้าง ชื่อที่ไม่อาจลืมได้ตลอดกาล

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621941.html>